

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Svk/22/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6020200110
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Dzurdzík
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:6020200110.2

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky vo veci žalobcov: 1. I. B., L.. XX. S. XXXX, a 2. S. B., L.. XX. L. XXXX, obaja bytom J. XXX/XX, G. - G. Y., spoločne zastúpených: Mgr. Martin Štoffa, advokát, Stoličková 4, Banská Bystrica, proti žalovanej: Obec Poniky, Malá Stráňa 32, Poniky, zastúpenej advokátskou kanceláriou: URBÁNI & Partners s.r.o., IČO: 36 646 181, Skuteckého 17, Banská Bystrica, o správnej žalobe opomenutého účastníka, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti uzneseniu Správneho súdu v Banskej Bystrici č. k. 3S/7/2024-10 z 23. apríla 2024 takto

rozhodol:

- Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- Žalobcom nárok na náhradu trov kasačného konania priznáva.

odôvodnenie:

I. Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Žalobcovia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi pozemkov v k. ú. G. parc. reg. C č. 2804/1, 2804/2, na ktorej je postavený ich rodinný dom, a tiež 2804/3, na ktorej je postavená stavba bez súpisného čísla. Uvedený pozemok susedí s pozemkom parc. reg. E č. 8637/1, na ktorom je pozemná komunikácia. Na tejto strane je tiež osadený plot, ktorý je približne v polovici dĺžky tejto strany prerušený bránou, za ktorou je na pozemku parkovacie miesto. Na protihľadnej strane uvedenej pozemnej komunikácie sa nachádza pozemok, pôvodne evidovaný ako parc. reg. C č. 1678/3 (v súčasnosti je časť z neho zakreslená ako samostatná parc. č. 1678/5).

2. Potom čo sa bezpodielovými vlastníkmi parc. reg. C č. 1678/3 stali W.. D. I., G., a jeho manželka W.. N. I., G., obaja spoločne ako stavebníci 25. októbra 2017 požiadali žalovanú o stavebné povolenie na výstavbu rodinného domu v severnej časti tejto parcely (táto časť je dnes zakreslená ako parc. č. 1678/5). Súčasťou stavby mala byť vodovodná prípojka a žumpa na hranici pozemku s pozemnou komunikáciou (parc. reg. E č. 8637). Na pozemok sa malo vchádzať a vychádzať z tejto pozemnej komunikácie cez bránu, ktorá mala byť umiestnená oproti bráne na pozemku žalobcov. Žalovaná ako stavebný úrad 18. novembra 2017 upovedomila o začatí stavebného konania spojeného s územným konaním susedov stavebníkov, nie však žalobcov. Žiaden z účastníkov nevzniesol námietky, žalovaná 16. januára 2018 vydala stavebné povolenie č. R2017/002034/PM, ktorým povolila stavebníkom stavbu označenú ako „Rodinný dom a oporný múr“. Stavba mala byť umiestnená len na pozemku parc. reg. C č. 1678/3. Žalovaná doručila stavebné povolenie všetkým účastníkom, žalobcom však nie, a keďže sa nikto neodvolal, vyznačila na ňom, že nadobudlo právoplatnosť 1. marca 2018.

3. Žalobcovia 24. januára 2019 doručili žalovanej podnet, v ktorom vzniesli určité námietky proti povolenej stavbe a zdôraznili, že mali byť účastníkmi stavebného konania. Žalovaná im však odpovedala, že ich pozemok nesusedí so stavebným pozemkom stavebníkov, pretože ich delí pozemná komunikácia. Žalobcovia požiadali Okresný úrad Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky, o preskúmanie stavebného povolenia mimo odvolacieho konania. Opätovne namietli, že mali byť účastníkmi stavebného konania, pretože výjazd zo stavebného pozemku na pozemnú komunikáciu sa nachádza presne oproti výjazdu z ich pozemku. Pozemná komunikácia je v tomto mieste najužšia, takže vozidlá vychádzajúce zo stavebného pozemku (napr. veľké fekálne vozidlá) budú obmedzovať

nehnuteľnosť žalobcov. Odbor výstavby v prípise z 15. mája 2019 žalobcom oznámil, že nezistil dôvod na zrušenie stavebného povolenia. Susedným pozemkom sa podľa neho rozumie pozemok so spoločnou hranicou, pozemok žalobcov však so stavebným pozemkom takúto hranicu nemá. Po neúspechu tohto prostriedku žalobcovia 6. júna 2019 navrhli žalovanej obnovu stavebného konania, čo odôvodnili podobne ako predošlé podania. Žalovaná (po zrušení jej prvého rozhodnutia) po ústnom pojednávaní 14. apríla 2020 tento ich návrh zamietla druhým rozhodnutím z 27. novembra 2020, proti ktorému sa žalobcovia odvolali.

4. Počas konania o návrhu na obnovu žalobcovia podali správne mu súdu správnu žalobu opomenutých účastníkov podľa § 179 SSP. Tvrdili, že mali byť účastníkmi stavebného konania, pretože stavbou boli dotknuté ich vlastnícke práva k pozemkom parc. č. 2804/1, -/2 a -/3. Zdôraznili, že na to, aby boli účastníkmi, postačilo, že zásah do ich vlastníckeho práva bol možný. Na ich postavenie sa mal použiť § 14 ods. 1 časť vety za bodkočiarkou zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, teda kým sa nepreukáže opak, majú sa za účastníkov považovať. Pozemky žalobcov susedia s pozemkom s pozemnou komunikáciou, cez ktorý majú viesť inžinierske siete k stavebnému pozemku a jediný prístup k nej. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe okrem iného namietla, že medzi pozemkom žalobcom a stavebným pozemkom je pozemná komunikácia. Rodinný dom žalobcov je od hranice stavebného pozemku vzdialený 12 m a pozemná komunikácia medzi pozemkami má v najužšom mieste 6 m, pričom technická norma dovoľuje najmenej 2,75 m.

5. Správny súd v Banskej Bystrici č. k. 23 S 31/2020-119 žalobe vyhovel, výrokom I. uložil žalovanej, aby žalobcom doručila stavebné povolenie zo 16. januára 2018, a výrokom II. vyslovil, že sa týmto uznesením „zo zákona odkladajú účinky“ stavebného povolenia. Správny súd vyšiel z názoru, že podľa § 59 ods. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov mali byť účastníkmi konania aj vlastníci susedných stavieb, teda podľa § 139 ods. 2 písm. d) cit. zák. aj stavieb na pozemkoch, ktoré síce nemajú spoločné hranice, ak ich užívanie môže byť navrhovanou stavbou dotknuté. Vjazd a výjazd zo stavebného pozemku má byť oproti vjazdu a výjazdu na pozemok žalobcov, takže žalobcovia sa oprávnené cítia dotknutí, keďže vjazd a výjazd môže narušiť ich vlastnícke právo kolíznymi situáciami. Vzdialenosť medzi pozemkami v tejto súvislosti nie je rozhodujúca. Keďže existuje potenciálna možnosť, že stavba stavebníkov ovplyvní stavbu vo vlastníctve žalobcov, žalovaný mal konať so žalobcami ako s účastníkmi a doručiť im rozhodnutie.

6. Na základe kasačnej sťažnosti žalovanej rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 10Sžk/23/2021 zo dňa 27. apríla 2022 tak, že pôvodné uznesenie správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V rozhodnutí uviedol, že žaloba žalobcov neobsahovala žiaden konkrétny prednes, akým spôsobom môže byť stavba žalobcov priamo dotknutá povoloanou stavbou a samotná okolnosť, že určitá stavba je blízko alebo ďaleko od navrhovanej stavby nie je na účely § 34 ods. 2, § 59 ods. 1 písm. b/ ani § 139 ods. 2 písm. d/ zákona č. 50/1976 Zb. rozhodujúca.

7. Správny súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí zo dňa 16. júna 2022 č. k. 76S/51/2022- 13 uviedol, že musel vychádzať z právneho názoru kasačného súdu, pričom konštatoval, že žalobcovia nie sú opomenutými účastníkmi administratívneho konania, a to ani v zmysle § 14 ods. 1 Správneho poriadku a ani v zmysle ust. § 34 ods. 2 a § 59 ods. 1 Stavebného zákona, a preto žalobu žalobcov odmietol ako podanú neoprávnenou osobou.

8. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7Svk/67/2022 zo dňa 31. januára 2024 na základe kasačnej sťažnosti žalobcov zrušil uznesenie Správneho súdu v Banskej Bystrici č. k. 76S/51/2022-13 zo dňa 16. júna 2022 a vec vrátil Správne mu súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

9. Správny súd v Banskej Bystrici po opätovnom prejednaní veci, vychádzajúc z právneho názoru vysloveného v zrušujúcom uznesení kasačného súdu (ktorým je v zmysle § 469 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok viazaný) ustálil, že žalobcovia boli opomenutými účastníkmi v spojenom územnom a stavebnom konaní, v ktorom žalovaný vydal stavebné povolenie č. R2017/002034/PM zo dňa 16. januára 2018, preto uložil žalovanému povinnosť doručiť žalobcovi 1) a žalobcovi 2) rozhodnutie žalovaného - stavebné povolenie č. R2017/002034/PM zo dňa 16. januára 2018 v lehote 15 dní do doručenia tohto uznesenia, s tým, že doručením uznesenia správneho súdu sa zo zákona odkladajú účinky rozhodnutia - stavebného povolenia č. R2017/002034/PM zo dňa 16. januára 2018, a to až do právoplatnosti rozhodnutia o riadnom opravnom prostriedku podanom proti nemu alebo do márneho uplynutia lehoty na jeho podanie.

10. V odôvodnení rozhodnutia správny súd uviedol, že stavby vo vlastníctve žalobcov sú síce postavené na takom pozemku, ktorý nemá spoločnú hranicu s pozemkom stavebníkov uvedeným v stavebnom povolení, ale nesporné užívanie stavieb žalobcov môže byť navrhovanou stavbou stavebníkov dotknuté. Žalovaný si nesprávne vyložil ustanovenia Stavebného zákona vymedzujúce účastníkov územného resp. stavebného konania a taktiež § 139 Stavebného zákona, ktorý vymedzuje niektoré pojmy použité

v Stavebnom zákone. Vzdialenosť medzi pozemkami žalobcov a pozemkom stavebníkov nie je v tomto ohľade rozhodujúca. Samotná skutočnosť, že medzi pozemkom stavebníkov a pozemkami žalobcov sa nachádza miestna komunikácia, nevylučuje, aby vlastnícke práva žalobcov k stavbám na ich pozemku boli priamo dotknuté rozhodnutím o umiestnení stavby ako aj stavebným povolením (pričom v prípade, že bolo vydané v spojenom územnom a stavebnom konaní, musí byť vyriešená aj otázka umiestnenia stavby a umiestnenia vjazdu/výjazdu z pozemku stavebníkov vo vzťahu k miestnej komunikácii).

11. Správny súd viazaný právnym názorom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky vysloveným v rozhodnutí sp. zn. 7Svk/67/2022 zo dňa 31. januára 2024 dospel k záveru, že okolnosti daného prípadu dosvedčujú, že predmetnou umiestnenou a povolenou stavbou užívacie práva žalobcov k stavbám na ich pozemkoch, môžu byť priamo dotknuté, preto sú žalobcovia ako vlastníci susedných stavieb účastníkmi spojeného územného a stavebného konania. Pritom postačuje existencia hoc len potenciálneho ovplyvnenia ich vlastníckych práv. Posudzovanie okruhu účastníkov správneho konania je potrebné vykonať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu. Ustanovenia Stavebného zákona upravujúce kto je účastníkom územného a stavebného konania, je potrebné vykladať tak, aby sledovali ochranu všetkých tých osôb, ktorým zákonodarca v právnej norme Stavebného zákona priznal postavenie účastníkov konania spojené s procesnými právami vyplývajúcimi zo Stavebného zákona či Správneho poriadku. Žalovaný tým, že nekonal so žalobcami ako s účastníkmi konania, neumožnil im žiadne z ich práv realizovať a teda im odoprel možnosť zabezpečiť si ochranu svojich práv a právom chránených záujmov už len tým, že im neposkytol žiadnu možnosť proti povoleniu stavby vzniesť námietky.

II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

12. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa sťažovateľ (žalovaný) domáhal zmeny napadnutého uznesenia tak, že kasačný súd žalobu zamietne, alternatívne zrušenia napadnutého uznesenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Kasačnú sťažnosť odôvodnil ustanovením § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP tvrdiac, že správny súd pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému uskutočniť jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd sa zároveň odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

13. V kasačnej sťažnosti uviedol, že vymedzenie účastníctva v stavebnom poriadku slúži na to aby bolo možné presne identifikovať osoby priznávajúce sa jej práva účastníka konania. Ak by sa žalovaný ako stavebný úrad mal do podrobností zberať hypotézou o možnom zásahu do práva, tak pod vymedzeným zákonným pojmom susedná stavba by v tom prípade za istých okolností mohli byť za účastníkov považovaní všetci obyvatelia obce nakoľko by za istých okolností vedel každý jeden preukázať dotýkanie sa jeho práv a od neho odvodzujúce účastníctvo v konaní. Má za to, že správny orgán nemá vytvárať domnienky a hypotézy ale postupovať podľa zákonných regulí. V prípade ak by sa stotožňoval s názorom súdu prvej inštancie tak by priebeh konania vzhľadom na nespočetný okruh možných účastníkov bol vždy realizovaný len verejnou vyhláškou. To sa však v praxi nedeje a okruh účastníkov sa vo väčšej miere určí a im náležite doručí. Stavebný úrad v konaní posudzoval okolnosti prípadu za akých by mohli byť vlastnícke práva alebo právom chránené záujmy žalobcov dotknuté, a po dôslednom zvážení s prihliadnutím na viaceré faktory, napríklad na skutočnosť, že medzi stavbou stavebníka a stavbou žalobcov stojí ešte stavba cestného telesa vo vlastníctve žalovaného a teda vzhľadom na žiadnu námietku počas stavebného konania s územným zo strany žalobcov, žalovaný vyhodnotil, že žalobcovia nespĺnili druhú podmienku priznania účastníctva a to je dotknutia sa ich práv a teda účastníctvo im nepriznal a ďalej sa uvedenou vecou nezaoberal až do času ich žiadosti o obnovu konania. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 10Sžk/23/2023 zo dňa 20. apríla 2022 a na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 752/2017, podľa ktorého „z uvedeného vyplýva, že ďalším osobám priznáva stavebný zákon práva účastníka územného konania len vtedy, ak by rozhodnutím o umiestnení stavby mohli byť priamo dotknuté ich vlastnícke alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám ako aj k susedným pozemkom a stavbám vrátane bytov. Slovné spojenie „priamo dotknuté“ vyjadruje stav značnej a bezprostrednej intenzity porušenia a individualizácie subjektu, ktorý je porušením dotknutý. Tento stav musí byť v konaní účastníkmi preukázaný“.

14. Argument o vjazde na pozemnú komunikáciu nepovažoval sťažovateľ za rozhodnú skutočnosť, pretože nemôže založiť potenciálny zásah do práv, nakoľko pozemné komunikácie v zmysle zákona využíva každý na určený účel a preto by za tejto žalobcov konšpiračnej úvahy mal byť účastník každý vlastník domu nachádzajúci sa v obci pri komunikácii, ktorý má z komunikácie vjazd k svojej nehnuteľnosti, čo považoval za nelogické.

15. Správny súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, keď v odôvodnení absentovali akékoľvek rozhodné informácie o dôvodoch rozhodnutí tak najvyššieho správneho súdu ako aj krajského súdu a

teda z rozhodnutia nie je zrejmé akými úvahami z predmetných rozhodnutí sa súd pri rozhodovaní riadil a na ktoré prihliadol.

16. Kasačný súd sa vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7Svk/67/2022 odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, keď neprihliadol pri rozhodovaní na rozhodnutie kasačného súdu - Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 10Sžk 23/2023 zo dňa 20. apríla 2022, ktoré jednoznačne spochybnilo účastníctvo žalobcov v konaní. Najvyšší správny súd už raz vo veci rozhodol sp. zn. 10Sžk/23/2023 a preto v prípade odlišného právneho názoru mal senát Najvyššieho správneho súdu vo veci 7Svk/67/2022 vec postúpiť na rozhodnutie veľkému senátu, čo neurobil, čím došlo preukázateľne k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces, ktorý mal byť rozhodnutý veľkým senátom.

17. Žalobcovia vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedli, že s tvrdeniami obsiahnutými v kasačnej sťažnosti žalovaného nesúhlasia, nakoľko táto podľa ich názoru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia rozhodných skutočností a ako taká nie je spôsobilá privodiť zmenu a ani zrušenie napadnutého uznesenia správneho súdu. Napadnuté uznesenie správneho súdu pokladajú žalobcovia za vecne správne, ako aj riadne, dostatočne obsiahlo a presvedčivo odôvodnené, pričom sa opiera o relevantné zákonné ustanovenia a doterajšiu dlhoročnú rozhodovaciu prax správnych súdov v obdobných otázkach.

18. Uviedli, že vzhľadom k tomu, že o konaní prebiehajúcom pred žalovaným ako stavebným úradom vôbec nevedeli (pretože neboli zahrnutí ani do okruhu známych účastníkov konania a ani nebola vo veci vydaná verejná vyhláška oznamujúca začatie konania voči neurčitému okruhu adresátov), nemohli si potom ani riadne uplatňovať im prináležiace práva a administratívne konanie teda neprebehlo v súlade so zákonom. Ak je teda rozhodnutie žalovaného výsledkom nezákonného priebehu administratívneho konania, potom presvedčenie žalovaného o jeho zákonnosti je v tomto štádiu minimálne predčasné. Predmetom konania pred správnym súdom v danej veci totiž nie je všeobecná správna žaloba o preskúmanie zákonnosti konkrétneho rozhodnutia správneho orgánu, ale správna žaloba žalobcov ako opomenutých účastníkov v zmysle ust. § 179 SSP. V tomto type osobitného konania sa pred správnym súdom ešte neskúma samotná materiálna otázka zákonnosti resp. nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ale sa overuje správnosť tvrdení opomenutých účastníkov o tom, že im rozhodnutie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s nimi ako s účastníkmi administratívneho konania malo konať.

19. Je nepochybné, že žalobcovia sú vlastníkami susedných nehnuteľností nachádzajúcich sa v bezprostrednej blízkosti plánovanej stavby, a sú dokonca vlastníkami susednej nehnuteľnosti k tej nehnuteľnosti, cez ktorú majú viesť inžinierske siete k plánovanej stavbe a zároveň jediný prístup k nej. Tým sú naplnené všetky zákonné predpoklady na to, aby bolo žalobcom priznané postavenie účastníkov správneho konania, a to hneď z viacerých súbežne existujúcich právnych titulov. Užívanie susednej stavby žalobcov môže byť s určitosťou navrhovanou stavbou dotknuté, pretože ako už žalobcovia uviedli vo svojich námietkach, v tamojších miestnych podmienkach bude takmer veľmi obmedzený a rizikový vjazd nákladných vozidiel napr. zabezpečujúcich vývoz žumpy alebo vývoz komunálneho odpadu, a s tým spojená zvýšená prašnosť, hlučnosť, zvýšené riziko kolíznych situácií ohrozujúcich život, zdravie a majetok.

20. Je podľa nich neodškriepiteľným faktom, že jedine žalobcovia majú zriadený existujúci vjazd a prístup na ich nehnuteľnosti presne oproti navrhovanému resp. uvažovanému vjazdu stavebníkov na ich pozemok, a sú teda jedinými subjektmi, ktoré čelia a budú čeliť vplyvom navrhovanej stavby a zásahom z titulu jej užívania stavebníkmi do práv a právom chráneným záujmov.

21. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že kasačný súd sa pri rozhodovaní mal obrátiť na Veľký senát z dôvodu odklonu od rozhodovacej praxe kasačného súdu žalobcovia uviedli, že s uvedeným tvrdením a námietkou žalovaného nesúhlasia, nakoľko uznesenie kasačného súdu v konaní sp. zn. 7Svk/67/2022 nebolo čo do obsahu žiadnym odklonom od zaužívej rozhodovacej praxe kasačného súdu, ale práve naopak bolo prihlásením a navrátením sa k tejto praxi, pričom čo do účinkov vlastne len korigovalo a naprávalo dôsledky prvotného odklonu (tzn. uznesenia sp. zn. 10Sžk/23/2021 zo dňa 20.04.2022) od predošlých právnych názorov vyslovených v obdobných veciach. Zároveň uviedli, že prípadná aplikácia postupu podľa § 466 ods. 1 SSP v spojení s § 22 ods. 1 písm. a) SSP je ponechaná na výlučnom a slobodnom zvážení tohto ktorého senátu, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie. Aj ustanovenie § 466 ods. 1 SSP totiž pracuje s hypotézou vyjadrenou podmieňovacím znením normatívneho textu „ak má byť vec postúpená na rozhodnutie veľkému senátu“, rovnako ako ustanovenie § 22 ods. 1 písm. a) SSP, ktoré končí znením „ak senát najvyššieho správneho súdu dospel pri svojom rozhodovaní k právnemu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí najvyššieho správneho súdu, a vec uznesením postúpil na rozhodnutie veľkému senátu“.

22. S ohľadom na uvedené žalobcovia žiadali, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, napadnuté uznesenie Správneho súdu v Banskej Bystrici č. k. 3S/7/2024 zo dňa 23. apríla 2024

ako vecne správne ponechal nedotknuté v platnosti, a teda aby podanú kasačnú sťažnosť žalovaného zamietol. Žalobcovia súčasne žiadajú, aby im kasačný súd priznal nárok na náhradu trov kasačného konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

III. Posúdenie veci kasačným súdom

23. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnuté uznesenie správneho súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľmi (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

24. Podstatou sporu medzi sťažovateľom a žalobcami v prerokúvanej veci bola otázka, či žalobcovia mali alebo nemali byť účastníkmi stavebného konania, s ktorým bolo podľa § 39a ods. 4 Stavebného zákona spojené územné konanie o umiestnení stavby.

25. Podľa § 179 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“); ak správnu žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom administratívneho konania malo konať (ďalej len „opomenutý účastník“), správny súd overí správnosť tohto tvrdenia a skutočnosť, či od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia neuplynuli viac ako tri roky, a ak sú tieto podmienky splnené, uznesením rozhodne, že orgán verejnej správy je povinný doručiť opomenutému účastníkovi vo veci vydané rozhodnutie alebo opatrenie.

26. Podľa § 34 ods. 2 Stavebného zákona; v územnom konaní o umiestnení stavby, o využívaní územia, o stavebnej uzávere a o ochrannom pásme sú účastníkmi konania aj právnické osoby a fyzické osoby, ktorých vlastnícke alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám, ako aj k susedným pozemkom a stavbám vrátane bytov môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté.

27. Podľa § 59 ods. 1 písm. b) Stavebného zákona; účastníkmi stavebného konania sú osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté.

28. Podľa § 139 ods. 2 písm. d) Stavebného zákona ak sa v tomto zákone používa pojem „susedná stavba“, rozumie sa ňou aj stavba na takom pozemku, ktorý nemá síce spoločnú hranicu s pozemkom, o ktorý v konaní podľa tohto zákona ide, ale jej užívanie môže byť navrhovanou stavbou dotknuté.

29. Sťažovateľ sa v kasačnej sťažnosti opätovne vracia k základnej právnej a skutkovej otázke, či žalobcovia mali alebo nemali mať postavenie účastníkov konania. Vo vzťahu k námietkam uvedeným v kasačnej sťažnosti, kasačný súd upriamuje pozornosť na odôvodnenie svojho rozhodnutia sp. zn. 7Svk/67/2022 zo dňa 31. januára 2024 (bod 21-30 citovaného rozhodnutia), keďže k uvedeným sa v predmetnom rozhodnutí vyčerpávajúco vyjadril.

30. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa v súvislosti s odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu a následnou potrebou rozhodnutia vo veľkom senáte, kasačný súd uvádza nasledovné:

31. Tento dôvod prípustnosti kasačnej sťažnosti sa viaže k ustálenej judikatúre Najvyššieho súdu (Najvyššieho správneho súdu), ktorá nebola rešpektovaná zo strany krajského súdu, a to v tom, že krajský súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. I keď judikatúra najvyššieho súdu vrátane ním prijatých stanovísk na zjednotenie rozhodovania nie je formálne záväzná, ipso iure normatívnu silu má, a to tak vo vertikálnej línii (voči súdom nižších inštancií), ako aj v horizontálnej línii (medzi senátmi najvyššieho súdu navzájom). Jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup správneho súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída. Predvídateľnosťou rozhodovania sa naplňuje materiálne chápanie právneho štátu a vylučuje priestor pre prípadnú svojvôľu. Požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neodmysliteľnou súčasťou princípu právnej istoty (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Ak už došlo k judikátornému vyriešeniu určitej otázky a k publikovaniu niektorého rozhodnutia alebo stanoviska riešiaceho túto otázku v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, je potrebné, aby súdy tento judikátorný posun vo svojej rozhodovacej praxi zohľadňovali.

32. Za ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu možno považovať jej právne názory, ktoré sú kasačným súdom opakovane potvrdzované (vyjadrené vo viacerých rozhodnutiach kasačného súdu alebo aj v jednotlivom rozhodnutí, ak neboli spochybnené alebo bolo na nich nadviazané) alebo ich ustálenosť je iným spôsobom kasačným súdom komunikovaná (napr. publikáciou v oficiálnej zbierke

kasačného súdu či inštitucionalizovaným procesom prostredníctvom rozhodovania veľkého senátu). V súlade s princípom kompetenčnej kontinuity je za ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu potrebné považovať aj právne názory obsiahnuté v rozhodnutiach a stanoviskách správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spred 1. augusta 2021, či už opakovane prezentované v jeho rozhodnutiach, v rozhodnutiach veľkého senátu alebo vydané v zbierke stanovísk a rozhodnutí, ako aj rozhodnutia veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

33. Kasačný súd sa s uvedeným vysporiadal vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7Svk/67/2022 zo dňa 31. januára 2024 v bode 27, kde uviedol, že „Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 10Sžk/23/2021, ktorého právnym posúdením bol Správny súd v Banskej Bystrici viazaný, kasačný súd uvádza, že uvedené rozhodnutie považuje za odklon od ustálenej judikatúry, pokiaľ ide o výklad § 34 resp. 59 stavebného zákona. V zmysle ustálenej judikatúry (R 105/2013, uvádzanej v bode 25) postačuje „možnosť ovplyvnenia takého práva; netreba skúmať reálny faktický zásah do týchto práv“. Sťažovatelia predovšetkým tvrdili, že zásah do ich vlastníckeho práva spočíva v tom, že vjazd na pozemok stavebníkov bude zriadený presne oproti miestu, kde majú sťažovatelia vjazd na svoj pozemok. Podľa citovaného rozhodnutia kasačného súdu existencia takého vjazdu nemá priamy súvis s navrhovanou stavbou. Vjazd na danom mieste totiž podľa jeho názoru nie je nevyhnutným dôsledkom stavby, ale dôsledkom existencie samotného pozemku, na ktorý sa musí v určitom mieste z cesty vchádzať a naopak, na cestu vychádzať. S uvedeným sa kasačný súd môže stotožniť len v časti, pretože kasačný súd sa v zrušujúcom rozhodnutí zaoberal iba s rodinným domom. Zároveň prejazd cez takýto pozemok (cestnú komunikáciu vo vlastníctve žalovaného) môže byť následkom umiestnenia stavby, kedy predmetná situácia nebola vyhodnotená komplexne spolu so zohľadnením argumentov sťažovateľov, ktoré sa týkali výstavby oporného múru a samotného vjazdu na takýto pozemok. Práve z umiestnenia vjazdu na pozemok stavebníkov môže podľa kasačného súdu vyplývať možnosť ovplyvnenia vlastníckeho práva sťažovateľov.“

IV. Záver

34. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd uzatvára, že nezistil dôvodnosť kasačných námietok sťažovateľa. Rozsudok správneho súdu považuje za vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci a náležite odôvodnený. Preto kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

35. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd v zmysle § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu účelne vynaložených trov kasačného konania, pričom o výške náhrady bude rozhodnuté v zmysle § 175 ods. 2 SSP.

36. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.